

Llegenda
Torrent de les Bruixes
diabòlic passatge del terror

Associació

Joves Artistes Kolomencs

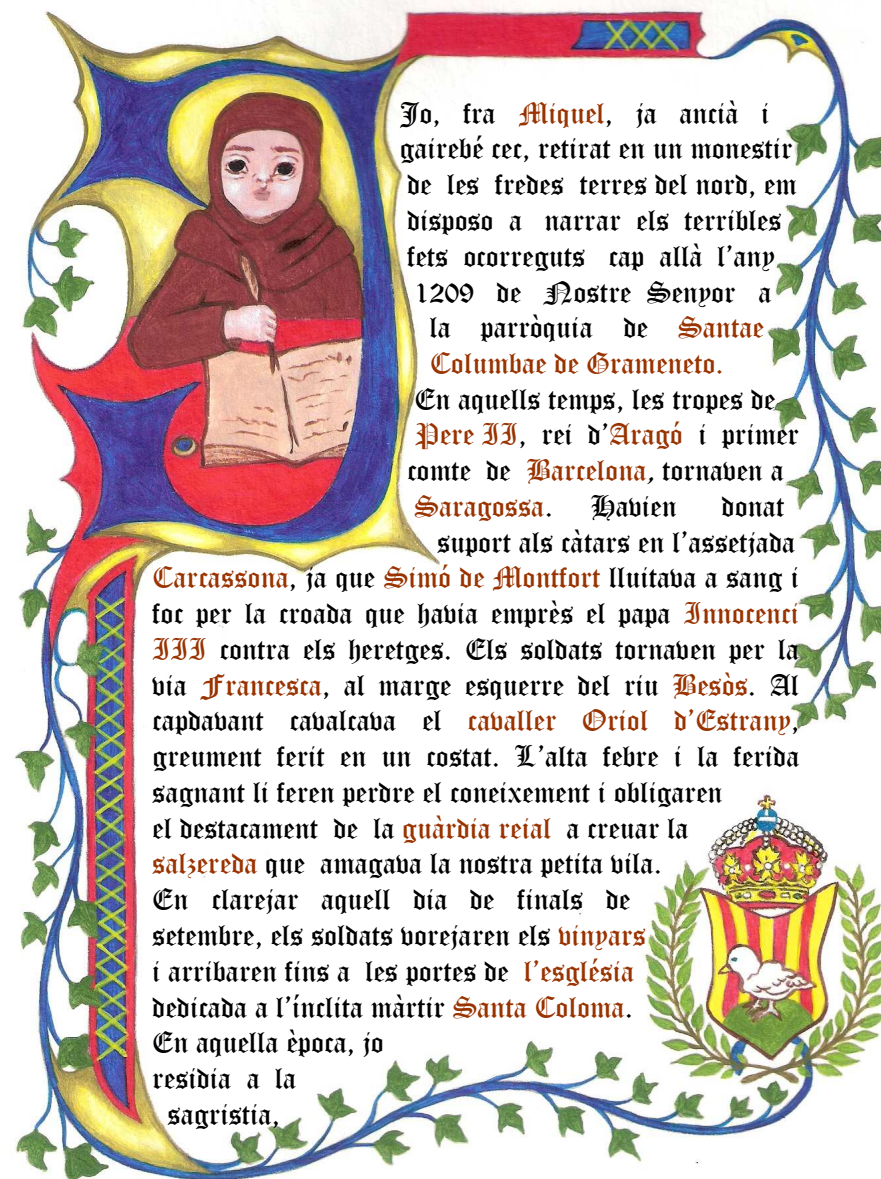
Idea original:
Associació
Joves Artistes Kolomenes.
e-mail: info@jak.org.es

Il·lustració: Esther Da Silva Jarque
Text: Fco. Javier Pintor López

Primera edició: 23 abril 2012
Diada Sant Jordi

Impress a Impremta Itàlica

Tots els drets reservats.
Made in fantasy.

Jo, fra **Miquel**, ja ancià i gairebé cec, retirat en un monestir de les fredes terres del nord, em disposo a narrar els terribles fets ocorreguts cap allà l'any 1209 de Nostre Senyor a la parròquia de **Santae Columbae de Grameneto**.

En aquells temps, les tropes de **Pere II**, rei d'Aragó i primer comte de **Barcelona**, tornaven a **Saragossa**. Havien donat suport als càtars en l'assetjada

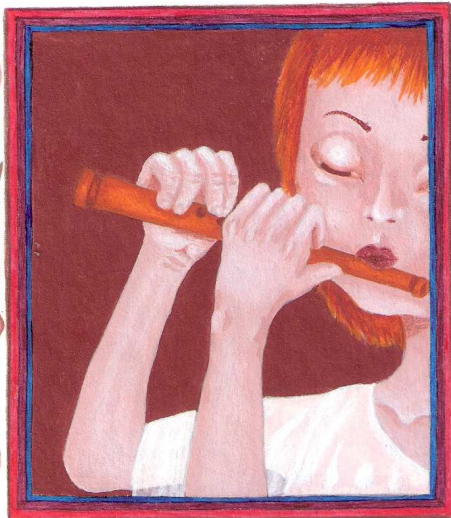
Carcassona, ja que **Simó de Montfort** lluitava a sang i foc per la croada que havia emprès el papa **Innocenci III** contra els heretges. Els soldats tornaven per la via **Francesca**, al marge esquerre del riu **Besòs**. Al capdavant cavalcava el **caballer Oriol d'Estrany**, greument ferit en un costat. L'alta febre i la ferida sagnant li feren perdre el coneixement i obligaren el destacament de la **guàrdia reial** a creuar la **salzereda** que amagava la nostra petita vila.

En clarejar aquell dia de finals de setembre, els soldats vorejaren els **vinypars** i arribaren fins a les portes de l'**església** dedicada a l'inclita màrtir **Santa Coloma**.

En aquella època, jo residia a la sagristia,

al servei del rector de la parròquia, i davant la petició subtil dels homes armats, em vaig veure obligat a acollir el **caballer**.

Aleshores, l'activitat al poble era frenètica. La verema acabava de començar i jo, gran amant del **vi**, sempre dirigia les tasques de **recol·lecció**. Per això vaig deixar

Maria, la jove filla de la castanyera del poble, a càrrec de les cures del malferit.

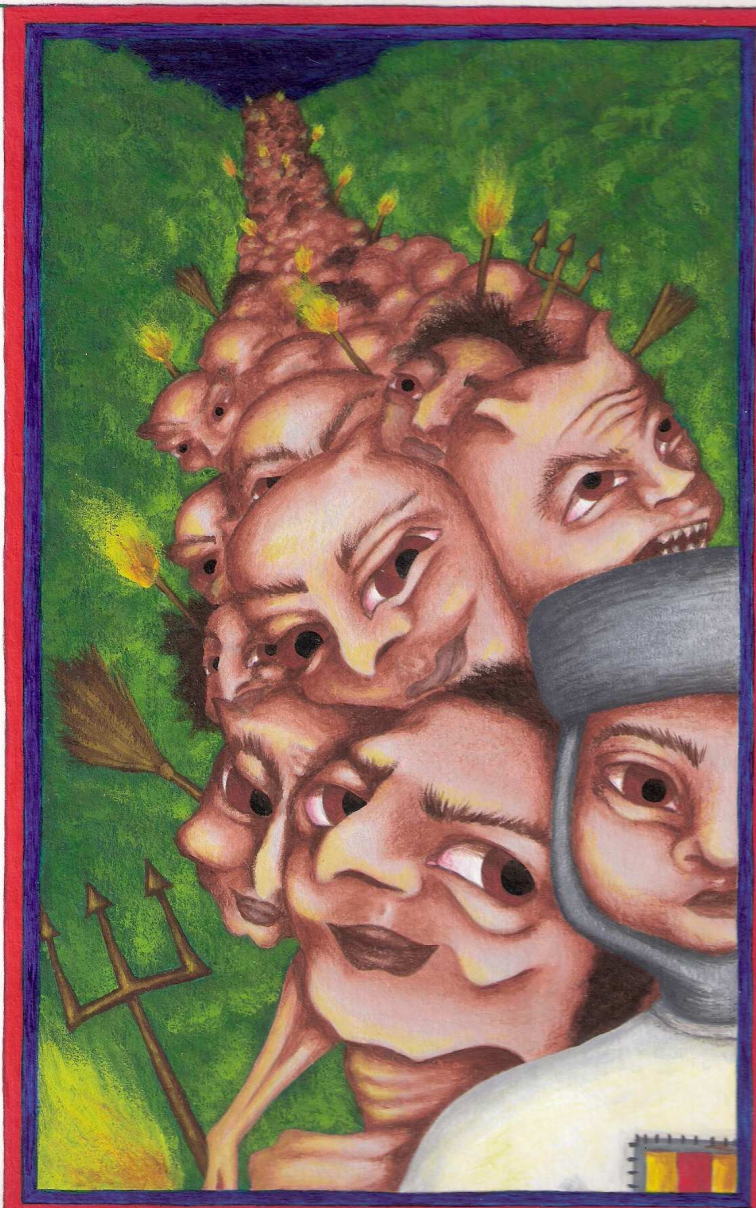
Maria era una noia alegre i inquieta. Des que morí el seu pare, jo l'havia tractada com una filla i li havia ensenyat a llegir, la qual cosa feia que llegís amb passió els **romanços** de l'únic manuscrit que jo

posseïa. Me l'havia regalat l'amanuense d'una abadia d'**Occitània**, prop de **Parbona**, i era en veritat el meu únic tresor!

La **jove artista colomenca** es va encarregar de netejar la ferida al forn, i encara inconscient **caballer**, i de canviar-li l'embenat. Va restar dia i nit al seu costat i al capvespre, mentre el sol es ponia lentament rere les muntanyes, les notes del seu **flautí** transformaven els romàntics sospirs en una veritable melodia poètica. No va ser fins a començaments d'octubre que, amb els primers raigs de sol, el **caballer** va recobrar el coneixement. En obrir els ulls es va quedar observant **Maria** i finalment digué: "T'he estat sentint durant tot aquest temps".

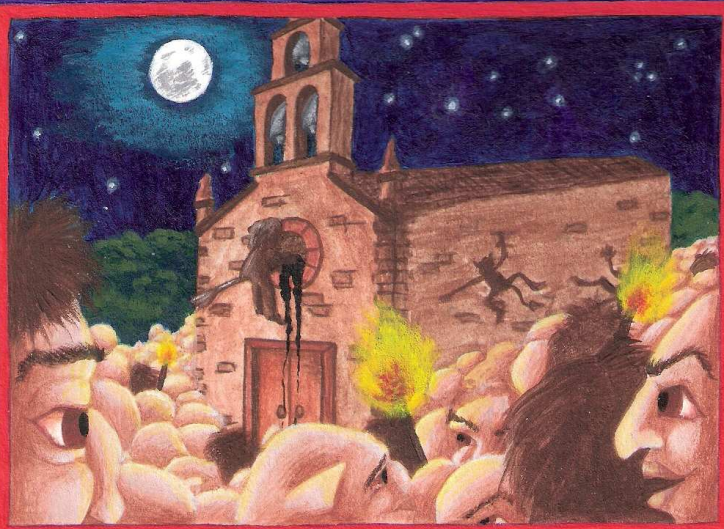
Els dies següents, l'amor va sorgir entre ells. La inseparable parella passejava cada matí pel **vinyar** i al vespre recorria la **salzareda** fins arribar al riu. Tant el poble com els soldats del **rei** foren testimonis de l'ídil·li tendre i dolç que havia nascut entre la jove parella.

Aquesta relació arribà a oïdes del rei, el qual entrà en còlera, ja que no estava disposat a permetre que el seu vassall, membre de la **guàrdia reial**, es fes amb una camperola vulgar. Per aquest motiu va enviar l'**herald reial**, amb ordres explícites, cap al campament instal·lat a la ribera del riu **Besòs** i va destituir el **cavaller**; a més, decretà per a ell el trasllat urgent a **Saragossà** i per a la tropa, l'ordre de cercar i executar la jove. Els soldats, fidels al seu **cavaller** van fer tot el possible per no acomplir les ordres, de manera que buscaren **Maria** per on sabien que no la trobarien. L'**herald reial**, sabedor de la lleialtat de la tropa, canvià d'estratègia. Convocà les forces del mal perquè executessin, aquesta vegada, totes les joves de la vila.

A finals d'octubre, **bruixes i diables** es concentraren dalt del turó del **Pollo**. Durant dos dies i dues nits esperaren l'arribada de la lluna nova. Així, cap a la nit del **31 d'octubre**, un riu de **bruixes i diables** encapçalats per l'**herald reial**, baixaren del turó pel torrent que arriba fins a la vila.

Les bruixes i diables, que anaven amb torxes, van recórrer tot el poble sembrant el terror. Van cremar cases i collites i, sobretot, van destruir les grans tines de fang on es s'esdevenia el miracle de la fermentació. Els habitants del poble buscaren protecció a la **torre Baldobí**, però trobaren les portes tancades, d'acord amb les ordres del seu il·lustríssim hoste, l'**herald reial**. Davant de tanta incertesa, només els quedava refugiar-se a l'**església**. Els hi vaig acollir i pogueren

organitzar la defensa. Van ocultar **Maria** i la resta de joves -que eren l'objectiu principal de la ira de les **bruixes**- a l'estreta cripta de sota l'altar; els nens i la gent gran es refugiaren a la sagristia, i els valerosos homes i dones, armats amb els estris del camp, es van distribuir entre les finestres i les portes de l'església.

L'**herald reial** i els seus seguidors no trigaren a arribar i assetjar el temple. Van utilitzar tot tipus de màgia negra i llançaren brea ardent a l'interior de la nau per neutralitzar els símbols religiosos i l'aigua beneïda. A la veu de "**A degollament!**" assaltaren l'església. L'interior es convertí en un **diabòlic passatge del terror**. Alguns camperols foren decapitats i algunes dones perderen la vida lluitant amb valor per defensar l'entrada a la cripta. El setge durà tota la nit, fins que **Maria**, interpretant un vell **romanc** del meu manuscrit, ens va fer recobrar la fe en **Déu** recordant-nos el sacrifici i l'entrega de la nostra **Santa Coloma**. Ens

suplicà que lluitéssim contra el mal de les **bruixes** i els **diablers** amb el símbol de **Déu**: la creu dels bons homes. Tots els supervivents ens pintàrem la creu al rostre i les inicials de la santa màrtir: **S C**. A la matinada, les portes de l'església s'obriren. La lluentor de la creu al rostre dels bons homes i dones va fer retrocedir les forces del mal. Havien perdut tots els poders malignes. Foren expulsats del poble i fugiren per l'anomenat, des d'aleshores, **torrent de les Bruixes**. Retrocediren fins al cim del **turó del Pollo**, on foren empesos al buit pel vessant nord. Mai més no se sabé res de les **bruixes** i els **diablers**! Mai més no se sabé

res de l'**herald reial**!
Aquell mateix dia **1 de novembre**, les campanes de l'església tocaren a difunts: era el moment de plorar per les víctimes. Tots érem conscients que el **rei** enviaria nous assassins a buscar **Maria**. Pel bé dels vilatans, ella decidí abandonar la parròquia de **Santae Columbae de Grameneto**. Jo la vaig adreçar a l'abadia de **Lagrasse**, en terres **occitanes**, on trobaria refugi (i també molts **manuscrits** per llegir). Aquella mateixa tarda se n'hi va anar. Aquesta història es divulgà per tot el **regne**, fins que es convertí en la **Llegenda del torrent de les Bruixes**. Només **Déu** sap què hi ha de veritat i què hi ha de mite. A la meua edat, són molts els records i els detalls que se m'esborren de la memòria. Però sí hi ha res que conserbo amb absoluta claredat són els

interminables passejos
de la parella
d'enamorats. Ell
sempre mirant-la amb
tendresa mentre ella li
recitava la seva poesia
com si fos un cant
d'ocells. I creieu-me
que això va ser així,
perquè encara avui tinc
a les mans el pergami
que Oriol li escribí
abans de ser destituït
per l'herald reial i que
Maria mai no va
arribar a llegir.

Malgrat els esforços que vaig fer, mai més vaig saber res
de Maria. Molts rumors portà el vent fins a la vila: alguns
deien que havia mort durant el setge de Muret; altres que
fou purificada pel foc de la Santa Inquisició, i altres veus
contaren que finalment es retrobà amb Oriol i que fugiren
cap a terres celtes. Però tant se val, perquè des que Maria
va marxar aquella tarda, sempre l'he tinguda present en les
meves oracions i de ben segur que en aquests temps de
destrucció i odi, Déu trobà un instant per guiar els bons
homes pel camí de la pau i l'amor.

¶¶

Si alguna vez vienes conmigo
a caminar por el filo del abismo,
dibujaremos un sendero lejano,
que recorra miles de atajos
para no hallarnos con la muerte.

Si alguna vez vienes conmigo
a romper el silencio de la noche,
descubriremos la luz de la luna,
para encontrar el hechizo
que nos dé continua vigencia.

Si alguna vez vienes conmigo
a buscar el centro de la tierra,
crearemos el tiempo futuro,
que sellará nuestros destinos
con lazos inseparables.

Si alguna vez vienes conmigo
a conquistar las verdades complejas,
acabaremos con el murmullo oscuro
y la ansiedad traidora,
que desprenden las tinieblas.

Pero cuando la vida te apriete
y no sientas el calor del sol,
si tú me lo pides,
yo iré contigo,
para darte mi mano de amigo
y así compartir tu suerte.

